BULETIN MEXICO 70

ÎNCĂ 9 MECIURI

Aşadar, încă 9 meciuri, şi etapa preliminariilor campionatului mondial va lua sfîrşit, desemnînd şi ultimele echipe finaliste care se vor reuni, anul viitor, în Mexic. **România — Grecia** şi **Turcia — U.R.S.S.** la 16 noiembrie, barajul **Cehoslovacia — Ungaria** la 19 noiembrie, **Italia — R.D. Germană** la 23 noiembrie şi **Luxemburg — Bulgaria** la 7 decembrie, în Europa, dubla întîlnire **Australia — Rhodesia** la 23 şi 27 noiembrie şi apoi finala **Israel — Australia** sau **Rhodesia** în decembrie, în zona Asia-Oceania, sînt ultimele acte ale acestor preliminarii care de mai bine de un an ţin încordată atenţia tuturor cercurilor fotbalistice din lume. Emoţiile însă nu s-au terminat. Cel puţin pentru finalişti, care aşteaptă să vadă cu cine vor cădea în grupe LA 10 IANUARIE cînd se va proceda la alcătuirea lor.

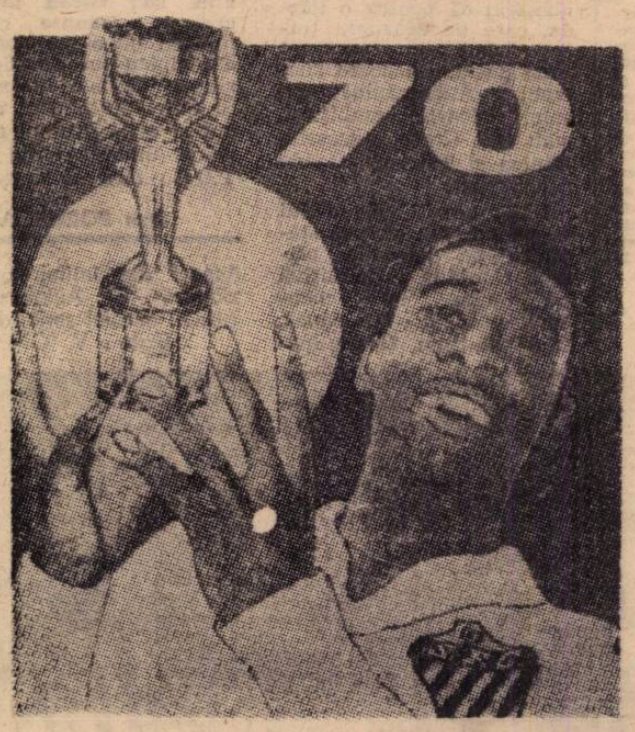

Visul lui Pele...

O PROBLEMĂ PENTRU F.I.F.A.

Începem cu una din cele mai zbuciumate grupe, a XV-a, de a cărei desfăşurare agitată nu este străină nici F.I.F.A. prin tenacitatea cu care a ţinut ca totuşi Rhodesia, în ciuda tuturor opoziţiilor — justificate — să participe la preliminarii, mergînd pînă la refacerea turneului iniţial stabilit.

Dar nu despre aceasta este vorba, ci de o contestaţie pe care a introdus-o federaţia din **Coreea de Sud** după disputarea ultimului meci de la Seul, cel cu **Australia** (1—1), care a dus la calificarea echipei ţării cangurilor. Sud-coreenii cer, pur şi simplu, eliminarea australienilor pentru că o serie de jucători au avut paşapoarte... britanice şi nu australiene. Astfel că F.I.F.A., al cărei preşedinte (sir Stanley Rous) a avut prilejul să constate la Seul un arbitraj scandalos, mai are o problemă de rezolvat în această grupă complicată.

LA UN PAS DE FALIMENT...

Întîmpinată, la înapoierea de la Seul, în ciuda orei extrem de matinale, de o mare mulţime de suporteri, echipa Australiei nici n-a apucat să intre într-o binemeritată perioadă de odihnă că trebuie să se şi pregătească pentru o nouă deplasare, pe alte meridiane. Oricît de ciudat ar părea, dar aceasta este situaţia creată tot de F.I.F.A. Acum, Australia trebuie să joace în... **Mozambic**, la Lourenco Marques, cele două jocuri cu Rhodesia. Dar cu asta australienii nu pun punct peregrinărilor lor, în goană după calificare. Finala grupei va avea loc, conform deciziei F.I.F.A.-ei, cu Israel în... Israel !...

Cum se vede, o tentativă de calificare care costă, nu glumă. Deplasările **Sidney — Seul, Sidney — Lourenco Marques** şi, foarte probabil, **Sidney — Tel Aviv**, vor afecta serios bugetul federaţiei.

CELE 110 ZILE URUGUAYENE...

Calificarea obţinută de Uruguay este cu atît mai demnă de subliniat, cu cît în momentul în care **Juan Eduardo Hoberg** a preluat frînele reprezentativei (rupînd o veche tradiţie, după care comisarul tehnic îl dădea unul din cele două cluburi, Nacional şi Penarol), tocmai izbucnise o grevă a jucătorilor, care agrava situaţia fotbalului (haos organizatoric, lipsă de bani, inflaţie de jocuri, indisciplină etc.). Hoberg a reuşit, totuşi, acest tur de forţă şi acum îşi pregăteşte liniştit plecarea în Mexic. Planul lui cuprinde pregătiri de-a lungul a... 110 zile. Între 1 şi 20 martie, o primă etapă prevede antrenamente în cantonament la Montevideo cu 22 de jucători. A doua etapă este fixată între 20 martie şi 15 aprilie, cu cantonament tot la Montevideo, dar pe lîngă antrenamente lotul va susţine şi cinci meciuri cu echipe străine. Vor urma trei zile de repaus pentru jucători, la casele lor, după care, de la 18 aprilie, lotul va pleca într-un lung voiaj cu antrenamente şi jocuri internaţionale la altitudine: la **Quito**, în Ecuador (2920 m), la **Bogota**, în Columbia (2650 m), la **Cuseo**, în Peru (3360 m), la **Cochabamba**, în Bolivia (3700 m). Aici lotul va sta pînă la 18 mai, cînd îşi va face bagajele şi va pleca direct în Mexic.

DESTĂINUIRILE „DEŢINUTULUI" COMBIN

S-a scris la vreme despre incidentele, atît de mult reprobate, izbucnite în cursul meciului **Estudiantes-Milan**, finala cea mai neagră din negrele finale ale **„Cupei intercontinentale"**. Cum de asemenea se ştie, ciocnirile din teren, pumnii schimbaţi şi insultele de pe stadion au fost urmate de o întîmplare cu totul neprevăzută, neobişnuită şi care a provocat şi ea o vie reacţie : **reţinerea lui Nestor Combin, atacantul lui Milan, pentru satisfacerea serviciului militar.** O măsură care s-a dovedit total neîntemeiată. Dar... pînă la lămurirea lucrurilor, francoargentinianul a petrecut ore bune de arest. Colac peste pupăză, această deţinţiune ! Pentru că **Combin** fusese grav accidentat de **Suarez** care îi împlîntase pur şi simplu crampoanele în plină figură. Iată impresiile „deţinutului" Combin încredinţate revistei italiene **„Oggi"** :

Meciul abia începuse, cînd impulsivul **Manera** l-a şi întins la pămînt pe **Prati**, cu o violentă lovitură în spate. De atunci a început „corrida". **Suarez, Manera, Poletti** şi ceilalţi păreau cuprinşi de nebunie. Cînd **Rivera** a marcat golul, jucătorii de la **Estudiantes** au reluat meciul cu o furie dublă. Puţine clipe după aceea, **Suarez** mi-a urlat în urechi, cînd ne-am întîlnit la o minge : **„eşti un caraghios, un pierde-vară, ai să vezi tu !"** Şi, într-adevăr, am văzut. La cîteva minute după „avertisment", m-a atacat cu piciorul în plină figură. Nu ştiu ce s-a mai întîmplat cu mine. Mi-am revenit după zece minute de stare inconştientă. Faţa îmi ardea ca focul. Durerile din obraji începeau să crească. I-am aşteptat pe băieţi la cabină, numai eu ştiu cum mă stăpîneam să nu urlu de durere.

Neplăcuta surpriză care avea să urmeze a pornit de la judecătorul din **Rosario**, localitatea unde m-am născut. El a transmis un dosar incomplet poliţiei din **Buenos Aires** din care rezulta că nu am satisfăcut serviciul militar. În realitate, aşa cum se dovedea din actele trimise la timp din Franţa, eu îndeplinisem această obligaţie la **Paris**, la batalionul militar al sportivilor, de la **Joinville**. Dar lucrurile aveau să se clarifice mult mai tîrziu. Fapt este că, în momentul cînd păräseam, pe o uşă dosnică, stadionul, patru poliţişti s-au prezentat, declarîndu-mă arestat, spre stupefacţia mea, în primul rînd, dar şi a coechipierilor, a preşedintelui clubului **Milan, Carraro**, şi a antrenorului milanez, **Nereo Rocco**. Cu toate încercările mele de a lămuri situaţia, n-am reuşit să găsesc înţelegere la poliţişti. Zece minute mai tîrziu eram depus la cazarma garnizoanei **Buenos Aires**. Fiindcă hemoragia nu mi se oprea, am fost trecut în infirmerie, unde, din jumătate în jumătate de oră, mi se schimbau tampoanele de vată de pe rănile feţei. Noroc că poliţistul care mă păzea era un mare amator de fotbal. Am discutat toată noaptea, fiindcă n-am putut să închid un ochi pînă au venit zorile. Pe lîngă dureri, o stare de mare nelinişte, transformată mai tîrziu în panică, mă stăpînea.

În timpul acesta se făceau intervenţii pentru eliberarea mea. Se efectuau convorbiri telefonice între **Buenos Aires** şi **Paris**, între **Buenos Aires** şi **Rosario**. Prietenul meu, poliţistul, căuta să mă încurajeze. Mi-a adus apă minerală, cafea. Tratăţia asta m-a mai înzdrăvenit puţin. Orele treceau... Se apropia prînzul. Nici o ştire pentru mine. Nici un interogatoriu. Mi se părea că sînt părăsit de toţi. Ce mi se va întîmpla ? Dar iată că, la ora 12,30, uşa infirmeriei s-a deschis, şi antrenorul **Rocco** a intrat pe ea. Eram eliberat. Cincizeci de minute mai tîrziu, mă aflam în avionul care zbura în direcţia **Milano**. Băieţii căutau să mă înveselească cu cîte o glumă. **„Nu ştiam că avem printre noi un infractor"**, zicea Sormani. **Un infractor, pe care a trebuit să-l aştepte un avion întreg o jumătate de oră !"** Iar Malatrasi completa : **„Şi Nino Benvenuti s-ar speria de figura ta"**. Cînd aveam să-mi îmbrăţişez soţia şi cele două fiice, abia atunci, simţeam că o urîtă aventură se terminase.

DIDI: „VICTORIA BRAZILIEI LA C.M. — O NECESITATE PENTRU FOTBAL" !

Întrebat de ziarişti, care este pronosticul său pentru campionatul mondial 1970, celebrul DIDI (care, după cum se ştie, antrenează echipa Peruluî) s-a pronunţat fără ezitare: BRAZILIA.

Recent, în revista engleză „WORLD SOCCER", Didi a acordat un interviu ziaristului **Leslie Vernon**, în care a expus un interesant punct de vedere, care-i completează pronosticul.

„De ce eu, european prin naştere şi prin formaţie culturală, doresc victoria Braziliei ?

Răspunsul e simplu. Pentru că socotesc că victoria brazilienilor este necesară pentru însăşi viitorul fotbalului mondial, după cum cred că victoria Angliei în 1966 a fost o tragedie. La Londra a triumfat jocul în forţă, ceea ce a făcut ca lumea fotbalistică să ia ca exemplu acest joc, să-l socotească cel mai bun, cel mai „la modă". Or, în Brazilia, se joacă fotbalul pur, tehnic, bazat pe execuţii individuale, spectaculoase. O victorie a Braziliei ar fi, din punct de vedere al intereselor fotbalului, necesară progresului acestui sport. Este incomparabil mai bine ca viitorul „model" pentru lumea fotbalistică să-l constituie o echipă campioană mondială care joacă fotbal stilat decît una care joacă fotbal în forţă".

„MILANELLO" — UZINA DE VEDETE

Adusă în primul plan al actualităţii fotbalului internaţional prin stăruinţa plină de succes cu care a luptat pentru cucerirea **„Cupei Intercontinentale"**, echipa **A.C. Milan** continuă să se menţină în interesul publicului şi — implicit — al presei sportive. După ce s-a scris totul despre mariile vedete : **Rivera, Prati, Combin, Sormani, Schnellinger**, curiozitatea ziariştilor s-a deplasat spre organizarea propriu-zisă a clubului, aducînd sub reflector o serie de interesante „secrete de fabricaţie", purtînd marca marelui club italian.

S-a aflat astfel de **„Milanello"**- pepiniera şi rampa de lansare a viitoarelor vedete ale fotbalului italian, aflate azi sub observaţie într-un uriaş laborator, patronat de culorile roşu-negru ale vechiului club. Ce este **„Milanello"** ? La ora actuală este unul dintre cele mai moderne centre de pregătire ale tinerilor fotbalişti din Europa. Se află la 50 km. depărtare de Milan. El cuprinde clădiri de locuit şi administrative, instalaţii diverse şi un întreg lanţ de terenuri de joc, dintre care unul acoperit cu plexiglas. Aici activează un număr de 175 de tineri, începînd de la 14 ani.

Jucătorii de primă categorie locuiesc într-o clădire rezervată, beneficiind de tot confortul unui hotel de prima categorie. Se mai află aici un dispensar cu utilaj modern, un restaurant, o sală de spectacole, o cafenea şi o sală de dans cu orchestră proprie.

La pregătirea tinerilor candidaţi la glorie participă instructori cu nume sonore : **Ferraris, Salvadore, Trebbi, Lodetti, Santin, Trapattoni** şi **Pierino Pratti**. De altfel o clauză inclusă în contractele jucătorilor din prima garnitură îi obligă a-şi da concursul la opera întreprinsă la **Milanello**.

D-na Taini, secretara clubului A. C. Milan, evaluează la peste 400 numărul salariaţilor acestuia.

Munca de descoperire şi pregătire a tinerelor talente este abia la început. Se scontează că peste 5 ani, jucătorii primei echipe vor proveni de la **Milanello** şi vor fi nu numai italieni, dar chiar originari din **Milano**.

IAŞIN LA 40 DE ANI

Presa lumii întregi a scris despre emoţionanta sărbătorire a celebrului fotbalist sovietic **Lev Iaşin**, la împlinirea vîrstei de **40 de ani**. Colegii săi de club, de la **Dinamo Moscova**, cei din echipa reprezentativă, antrenorii, conducătorii de cluburi, cei ai Federaţiei unionale, au ţinut să adreseze sărbătoritului omagiul şi preţuirea lor. Din zeci de ţări au sosit telegrame de felicitare. Poate că în acea zi Iaşin revedea, cu ochii minţii, drumul strălucitei sale cariere...

. . . . . .

...Îşi aduce aminte de primele sale apariţii pe terenul de fotbal, de anii războiului, de echipa uzinei la care lucrau părinţii săi, şi în care n-a cunoscut succese imediate. Abia în 1948 îi apare numele în presă : este anunţat ca rezervă în echipa Dinamo Moscova. Urmează alţi ani de muncă şi aşteptare. În fine, în primăvara lui 1953, Iaşin intră în prima echipă a clubului Dinamo Moscova, în urma accidentării celebrului **Alexei Homici**.

Dar, debutul lui Iaşin în această echipă n-a fost de natură să-l bucure prea mult. În primul minut al întîlnirii cu **Spartak Moscova**, din **„Cupa U.R.S.S."**, el primeşte primul gol într-o mare competiţie. Poate că tocmai acest gol l-a făcut... mare pe Lev Iaşin. A jurat „răzbunare", să facă totul pentru a primi cît mai puţine goluri cu putinţă. Acest debut nefericit nu l-a împiedicat pe Iaşin ca numai după un an să intre în selecţionata **U.R.S.S.** Din acest an, ascensiunea îi este meteorică. În 1956, cu Iaşin în poartă, şi datorită lui, echipa U.R.S.S.-ului cucereşte primul loc la J.O. desfăşurate **la Melbourne**. În întîlnirea din finală, cu naţionala iugoslavă, a apărat fenomenal. Jucătorii iugoslavi au tras din toate poziţiile, dar Iaşin a fost imbatabil. Culegea baloanele de parcă avea magnet în mîini.

În 1960, în prima ediţie a **„Cupei Europei"**, se poate spune că Lev Iaşin a adus echipa U.R.S.S. în finală. Şi în acest meci, tot cu reprezentativa Iugoslaviei, spectatorii au fost literalmente uimiţi de portarul sovietic. Lev Iaşin făcea minuni. A capitulat o singură dată şi aceasta după ce a apărat, de trei ori consecutiv, şuturile atacanţilor iugoslavi din imediată apropiere. Iaşin a învins echipa Iugoslaviei cu 2—1, în prelungiri.

În 1963 a fost declarat „cel mai bun fotbalist al Europei", primind premiul **„Balonul de aur"**, instituit de revista „France Football". Cu această ocazie, reprezentantul revistei, **R. Vergne**, a declarat : **„Iaşin este cel mai bun portar al acestui secol"**.

Iaşin într-o intervenţie de... panteră

Ce va face Iaşin după ce va părăsi arena şi buturile porţii de fotbal ? Răspunde el singur : **„După ce voi părăsi definitiv fotbalul activ nu mă voi despărţi de sport. Voi juca, pentru mine, hochei, baschet, volei. Iar orele libere le voi dărui ghitarei."** Se ştie că Lev Iaşin este un as al ghitarei. Cu ajutorul ei, a ştiut să aducă voia bună printre coechipierii săi, chiar şi în clipele cînd Fortuna nu a fost de partea lor. Blînd, modest, el cucereşte simpatia tuturor: a coechipierilor, a spectatorilor, a adversarilor. Iar în clipele grele, cînd pe teren jocul atinge temperaturi înalte, cînd nervii nu se pot controla, Iaşin ştie, printr-un singur gest, să aducă liniştea necesară. Nu protestează la decizii, nu răspunde la duritäţi. Doar cu un gest uşor al capului îşi manifestă dezaprobarea. Pe teren, ca şi în viaţa de toate zilele, Iaşin e un om adevărat, un prieten nedezmînţit.

Aşa a fost şi aşa este Lev Iaşin, portarul reprezentativei sovietice, al cărui nume a intrat în istoria fotbalului.

GH. GLISICI